

Een hete sluipscheet

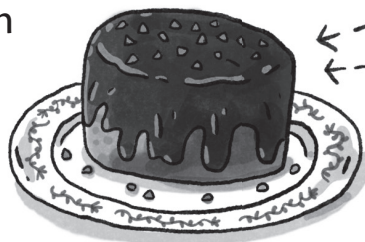
De wind die alles veranderde, was een hete sluipscheet. Een hele stille, die alleen zachtjes

pfffoeiii

deed en lekker warm was. Normaal gesproken stinkt zo'n gluiperd vreselijk.

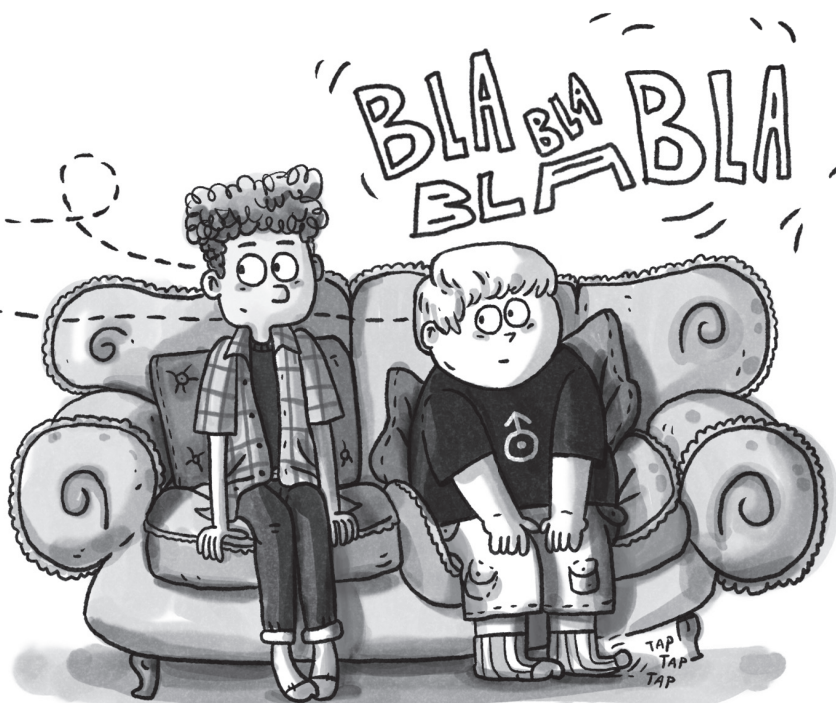

Maar bij deze wind was niks meer normaal. Dat kwam door de **taart** van tante Marlies. Zij bakt echt de lekkerste taarten ter wereld.

Deze **chocoladetaart** bijvoorbeeld, die onovertroffen was: met glanzend glazuur en daaronder heerlijk smeuïge cake. Plus bovenop een dikke laag **knisperende chocoladevlokken**.

Ik zat te popelen om tante Marlies te vragen wanneer we eindelijk een stuk kregen. Wij, dat zijn mijn beste vriend **Bobby** en ik.

Maar tante Marlies, de oudste zus van mijn moeder, kletste maar door! Ze zat op haar bloemetjesstoel en ratelde en ratelde:

En toen
zei hij...
en toen zei ik...

Ik zuchtte een keer diep, maar dat maakte totaal geen indruk. Stiekem keek ik opzij naar Bobby, die naast me op de veel te zachte bank zat. Bobby was een halve kop kleiner dan ik en twee keer zo zwaar. Daardoor was hij nog veel dieper in de kussens gezakt dan ik. Net als ik staarde hij naar de **chocoladetaart**. Thuis krijgt Bobby nooit taart. Om te zorgen dat hij niet nog dikker wordt. Maar daar maakt Bobby zich niet druk om, en ik ook niet.

‘Ach, jongens!’ riep tante Marlies uit. ‘Jullie hebben natuurlijk wel zin in taart, hè?’

Als we nog harder hadden geknikt, was ons hoofd eraf gevallen.

Met open mond keek Bobby naar tante Marlies, die met een groot, versierd mes de taart in punten sneed. **Veel te klein**, dacht ik, en ik wist zeker dat Bobby precies hetzelfde dacht.

Tante Marlies legde voor ons alle twee een stuk op een taartbordje. De mooie, met het gouden randje.

‘Geniet er maar van,’ zei ze met een glimlach.

Bobby pakte zijn taartpunt met twee handen en nam een enorme hap.

‘Mmm,’ mompelde hij, **‘dat if fuper!’**

‘Tuttuttut,’ deed tante Marlies streng. **‘Niet met volle mond praten.** En taart eten doe je met een vork.’

Dat wist ik al. Ik had mijn taartvorkje diep in mijn stuk geprikt en stak net de eerste hap in mijn mond.

‘Oeoeoe... Marfepeim,’ zei Bobby verrukt.

‘Marfe-wat?’

‘Mmm, net alf met Finterklaaf.’

O, **MARSEPEIN!**

Bij het horen van dat woord ging er in mijn hoofd een **alarmbel** af. Heel zachtjes maar, dus hoorde ik het niet boven mijn eigen gesmak uit. Die zoete, nootachtige smaak... **Het was heerlijk.** Ik kon er geen genoeg van krijgen. Normaal mocht ik nooit **MARSEPEIN** eten, omdat...

TRRRRRRINGGGG

 deed de alarmbel deze keer.

Van mijn ouders mocht ik **beslist geen MARSEPEIN** eten! Alleen hadden ze nooit gezegd waarom niet.

‘Daar kun je niet goed tegen,’ had mijn moeder gewaarschuwd.

‘Vooral wij kunnen er niet goed tegen,’ had mijn vader eraan toegevoegd. Dat leverde hem een boze blik van mijn moeder op. En die kan ontzettend boos kijken als ze dat wil! Gelukkig wil ze het niet zo vaak.

Ik had dus nooit begrepen wat er nou zo erg was aan **MARSEPEIN**. Maar omdat ik eigenlijk altijd naar mijn moeder luisterde, had ik tot nu toe, nou ja... braaf gedaan wat ze zei.

Tot vandaag.

Maar dat was een vergissing, **ik zweer het!** En wat had ik anders moeten doen? De hap weer uitspugen? Op dat mooie bordje?

‘Smaakt het?’ vroeg tante Marlies.

Tante Marlies vindt ‘goede manieren’ echt superbelangrijk. Rechtop zitten, alleen praten als je iets gevraagd wordt, je netjes gedragen en niet met volle mond praten.

Dus kon ik niet veel anders dan de taart doorslikken.

Hap, slik, weg!

‘Echt wel!’ zei ik.

En omdat ik beleefd wilde zijn, nam ik meteen **een tweede hap**. En een derde. Plus nog eentje.

‘Ach, jullie hebben helemaal geen limonade meer,’ riep tante Marlies uit. Ze stond op om in de keuken een nieuwe fles te halen.

‘Neem nog maar een stukje,’ zei ze terwijl ze de kamer uit liep. ‘Jullie zijn nog in de groei.’

Bobby sloeg meteen toe. Snel schoof hij een taartpunt in een van de ongeveer **duizend diepe zakken** van zijn wijde broek. Daarna pakte hij nog een stuk en nam er een flinke hap van.

‘Wat doe jij nou?’ fluisterde ik.

Bobby haalde zijn schouders op. ‘Ik ben nog in de groei,’ zei hij al kauwend.

En toen gebeurde het.

Toen ik mijn tweede stuk pakte, begon mijn buik **VREEMDE GELUIDEN** te maken.

PRUTTEL!

Mijn hand zweefde roerloos boven de taart, terwijl ik naar het **GePRUTTEL** luisterde.

‘Wat is dat?’ vroeg Bobby.

PRUTTEL FRUTTEL!

‘Eh... misschien kan ik beter geen taart meer eten,’ fluisterde ik.

‘Hoe kun je nou beter geen chocoladetaart eten?’

Bobby was echt verontwaardigd. Als het om eten ging, had hij **geen gevoel voor humor**.

Tante Marlies kwam terug en schonk ons nog wat limonade in. Intussen ratelde ze alweer door, maar ik luisterde niet erg goed. In mijn buik **BORRELDE EN PRUTTELDE** het maar door.

PRUTTEL

FRUTTEL

PRUTTEL!

Had mijn moeder gelijk? Stel dat ik moest overgeven... Misschien kon ik voor de zekerheid beter alvast naar de wc gaan.

Hm. Maar eigenlijk voelde ik me prima.

'Lekkere taart,' zei Bobby tegen mijn tante. 'Het smaakt echt fantastisch, mevrouw!'

'Dat doet me deugd. En wat praat je beleefd, Pascal.'

Bobby heette eigenlijk Pascal van Bobben, maar iedereen noemde hem Bobby.

'Vind jij het ook lekker, Steef?' vroeg mijn tante.

PRUTTELFROTTEL- PRUTTELPRUTTEL...

‘Eh... ja,’ antwoordde ik. In mijn buik ging het er intussen wild aan toe. Behalve het gepruttel was er een gek gevoel bij gekomen. Alsof er een loodzware bal van een houten trap af bolderde.

...PRUTTEL BOM-BOINK PRUTTEL BOM-BOINK...

‘Neem lekker nog wat, Steef!’

‘Bedankt, maar ik...’

Wacht even. Opeens was het stil in mijn buik.

En in die stilte voelde ik hem komen. In al zijn **Hete, PRUTTELENDE** pracht:

een Scheet!

leuw, pijnlijk! Dat kon echt niet. Niet op de net-
te bank van tante Marlies. Ik kneep mijn billen
samen, maar dat had geen zin. Net zomin als
je mond dichthouden helpt wanneer je moet
niezen. Het verhoogt alleen maar de druk.

‘Ik moet naar de wc,’ riep ik.

‘Je bedoelt: ik ga even mijn handen wassen,’
verbeterde tante Marlies me.

‘Ook goed!’ Ik stond op. Nogal snel.

Meteen greep de **superpijnlijke pruttel-
scheet** zijn kans. Hier had hij op gewacht.

Met veel gesis, als van een vuurpijl, sloop de
hete wind de vrijheid tegemoet.

Mijn wangen werden warm. Ik wed dat ik net
zo **knalrood** was als toen Emma laatst ‘hoi, Steef’

tegen me zei. En ik alleen maar 'ehummmmehhh' kon uitbrengen. Ik weet niet waarom ik juist aan Emma moest denken, maar ik voelde me net zo stom als toen.

Bobby keek me vreemd aan en zei: 'Huh?'

Ook tante Marlies fronste vragend haar voorhoofd. 'Hè?' zei ze. 'Waarom ruikt het hier

opeens naar **POPCORNT?**

Toen rolden haar ogen in hun kassen en viel ze achterover in haar stoel!

